

Epistola către Efeseni (6)

Efeseni 6

Matta Behnam

© SoundWotds, Online începând de la: 28.10.2019, Actualizat: 28.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 6

Copiii

Versetul 1

Efeseni 6.1: Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept.

Primele nouă versete ale acestui capitol alcătuiesc împreună cu Efeseni 5.22,33 ale capitolului anterior o secțiune unitară. Apostolul continuă acum să prezinte obligațiile fiecărui membru al familiei.

Prin încheierea căsătoriei se întemeiază familia, și copiii sunt rodul acestei legături. Așa după cum datoria soțului este să-și iubească soția, și datoria soției este să se supună soțului, tot așa este datoria copiilor să fie supuși părinților lor și să asculte de ei. Copiii, care au fost crescuți într-o familie creștină, trebuie să fie caracterizați de ascultare față de părinții lor. Atât în epistola către Romani cât și în a doua epistolă către Timotei găsim o listă de păcate îngrozitoare. Prima listă din Romani 1 se ocupă cu acele păcate, care caracterizează pe păgânii care nu cunosc pe Dumnezeu adevărat. Printre aceste păcate se găsește și „neascultarea de părinți” (Romani 1.29-31). Cea de-a doua listă în 2 Timotei 3 ne descrie oamenii care trăiesc în timpurile pline de pericol din zile din ultimă; și aici se găsește acest păcat îngrozitor al „neascultării de părinți”.

Acesta este deci unul din semnele zilelor din urmă. Inima omului îndepărtat de Dumnezeu este totdeauna aceeași, fie că este vorba de păgânii din antichitate sau de adoratorii idolilor, sau este vorba de așa-numitul om modern al creștinătății zilelor noastre. Apostolul vorbește aici aceluia care cunosc pe Domnul Isus. Aceasta rezultă clar din ceea ce spune: „ascultați în Domnul de părinții voștri”. Noi nu așteptăm ascultare „în Domnul” de la aceia care nu-L cunosc, sau nu stau într-o relație conștientă cu El.

Cuvântul lui Dumnezeu numește două motive pentru care copiii trebuie să asculte de părinții lor. Mai întâi auzim: „pentru că aceasta este drept”. În al doilea rând ni se spune în Coloseni 3.20: „pentru că aceasta este plăcut Domnului”. Domnul Isus a fost în privința aceasta, ca în toate celelalte, modelul desăvârșit. Căci El a fost ascultător de mama Sa și de Iosif, soțul ei, așa după cum stă scris: „Și a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus.” (Luca 2.51). Fie ca toți copiii să-L urmeze pe Domnul Isus în această privință, știind că aceasta „este drept”. Dacă ascultarea se cuvine, atunci neascultarea este păcat.

Versetele 2,3

Efeseni 6.2,3: „Onorează pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de promisiune – „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ”.

Apostolul Pavel pune în mod deosebit accent pe adevărul fundamental, că Dumnezeu prețuiește foarte mult ascultarea copiilor față de părinții lor. Dumnezeu a dat din vechime Legea celor zece porunci, și cu toate că și primele patru porunci sunt deosebit de importante,

de ele nu se leagă nici o făgăduință. Abia porunca a cincea: „Onorează pe tatăl tău și pe mama ta, ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău” (Exodul 20.2), este „cea dintâi poruncă însoțită de promisiune”.

Dacă voia lui Dumnezeu în Vechiul Testament a fost ca copiii să asculte de părinții lor, să nu mai fie aceasta valabilă în Noul Testament? Ascultarea este răsplătită de Domnul, dar nici neascultarea nu rămâne fără răspuns: „Celui care blestemă pe tatăl său sau pe mama sa i se stinge lampa în negura nopții.” (Proverbe 20.20). „Ochiul care-și bate joc de tată și disprețuiește ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale și va fi mâncat de vulturii tineri.” (Proverbe 30.17). O, de ar asculta toți copiii și toți tinerii de părinții lor și să-i onoreze și astfel să se bucure de buna plăcere a lui Dumnezeu, pentru ca apoi să aibă parte de adevărul promisiunii prețioase, „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ”.

Tații

Versetul 4

Efeseni 6.4: Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub musturarea Domnului.

Cât de necesar este ca tații și mamele să rămână aproape de Domnul și să înainteze în părtășia Sa, pentru ca El să le dea înțelepciunea necesară pentru educarea copiilor lor. Este o chestiune deosebit de serioasă, când părinții sunt fără griji și indiferenți cu privire la educarea copiilor lor. Griji nenumărate, da, chiar judecata lui Dumnezeu vor fi urmările, așa cum vedem la Eli, preotul, și casa sa (compară cu 1 Samuel 2.27-36).

Pe de altă parte părinții nu trebuie să fie aspri cu copiii lor, și dacă este necesară corectare și disciplinare, aceasta nu trebuie să se facă cu nervozitate sau prost dispus, ci mai degrabă cu dragostea, care caută binele lor suprem. Mulți sunt aspri față de copiii lor, nu au răbdare și pedepsesc pe copiii lor în timp ce ei sunt cuprinși de mânie și furie. Procedează așa cu noi Dumnezeu și Tatăl nostru? Astfel de părinți oferă copiilor lor ocazia de supărare și îi vor îndepărta de Dumnezeu. „Taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați.” (Coloseni 3.21). Fie ca părinții să rămână păziți, ca să nu vorbească și să nu acționeze cu atitudine nervoasă cu copiii lor; fie ca ei nici să nu ceară prea mult de la copiii lor, ca și cum copiii ar fi tot așa de maturi ca ei.

Părinții trebuie să crească copiii în disciplina și sub musturarea Domnului, în această privință este bine să se gândească, că și ei au fost cândva copii, înainte de a deveni părinți; și că și ei au avut nevoie de răbdarea și perseverența părinților lor, ca să fie crescuți. Tot așa și ei acum să ofere copiilor lor aceeași răbdare.

Tații și mamele să se roage mult împreună cu copiii lor, și să se roage și pentru copii. Ei trebuie să aibă cu grijă înaintea ochilor lor atât binele trupesc cât și binele spiritual al copiilor lor. Părinții să-și ia mult timp să stea împreună cu copiii lor și să-i învețe căile bune; să-i încurajeze să citească cărți bune și să-i atenționeze cu privire la orice fel de literatură stricată, care poate avea o influență dăunătoare asupra binelui lor spiritual.

Ei ar trebui să cunoască pasiunile copiilor lor și să-i supravegheze și să le ajute la alegerea prietenilor. Ei ar trebui să-i crească cu o educație creștină, care prin nimic altceva nu poate fi înlocuită. Părinții nu ar trebui să lase binele spiritual al copiilor lor numai în seama responsabilității școlii duminicale. Ei ar trebui să fie primii, care seamănă sămânța divină în inimile lor gingașe și să-i călăuzească să primească pe Domnul Isus ca Mântuitor personal al lor. Orice moștenire pământească, pe care părinții o pot da copiilor lor, este fără valoare în comparație cu bunul deosebit de valoros, pe care ei îl pot da, prin faptul că îi cresc „în disciplina și sub musturarea Domnului”; și aceasta nu numai cu cuvinte, ci fiindu-le și un exemplu bun. Copiii ar trebui să vadă în părinții lor un model potrivit al unei umblări sfinte și temătoare de Dumnezeu.

Domnul Isus a spus: „Tot așa, nu este voia Tatălui vostru care este în ceruri ca unul din acești micuți să piară” (Matei 18.14). El a dat și indicația clară: „Lăsați copilașii și nu-i opriți să vină la Mine, pentru că Împărăția cerurilor este a unora ca ei” (Matei 19.14).

Avem un exemplu foarte frumos pentru creșterea copiilor în casa creștină și roadele care rezultă din aceasta în persoana lui Timotei. Apostolul Pavel i-a scris: „Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat și că de copil cunoști Sfintele Scrieri, care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus” (2 Timotei 3.14,15). Fără îndoială Timotei a învățat din tinerețe din Sfintele Scrieri ascultarea și respectul față de părinți (2 Timotei 1.5). Vedem aici că mama lui și bunica lui l-au crescut din copilărie în musturarea Domnului. Deci Timotei a cunoscut Scrierile mai întâi acasă, și cu siguranță mama lui și bunica lui vor primi o răsplată mare înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Robii

Versetul 5

Efeseni 6.5: Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu teamă și tremur, în simplitatea inimii voastre, ca de Hristos, ...

Apostolul continuă să vorbească despre supunere și ascultare. Așa cum datoria copiilor este de a asculta de părinții lor, tot așa este datoria robilor să asculte de stăpânii lor. Fără îndoială, aceasta se referă nu numai la robii și stăpânii din casă, ci în general la angajați și superiori. Aceasta rezultă clar din exprimarea din Efeseni 6.8 „fie rob fie slobod”. Dacă fiecare ar respecta acest principiu divin, problemele dintre angajați și stăpânii lor ar fi mult mai puține. Multe greutăți, care conduc la rebeliune și revoltă, ar fi evitate.

Pavel scrie și în prima sa scrisoare către Corinteni: „Fiecare să rămână în situația pe care o avea când a fost chemat. Ai fost chemat pe când erai rob? Să nu te neliniștești de lucrul acesta; dar dacă poți să ajungi liber, folosește-te. Căci robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului. Tot așa, cel liber, care a fost chemat, este un rob al lui Hristos” (1 Corinteni 7.20-22). Starea de lucruri este deci clară, robii trebuie să asculte de stăpânii lor „cu teamă și cutremur”, având grijă să-și împlinească conștiincios și cu credincioșie obligațiile „ca pentru Domnul”. Aceasta va umple și inimile lor cu satisfacție și bucurie.

Versetele 6,7

Efeseni 6.6,7: ... nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor, ...

Noi trebuie efectiv să considerăm slujirea de ochii lumii ca înșelătorie. Când muncitorul lucrează numai în prezența patronului sau a superiorului său, ca să-i placă, și încetează lucrul imediat când acesta nu mai este de față, atunci aceasta este înșelătorie. Credinciosul dimpotrivă, știind că este un rob al lui Hristos, își va face lucrul în mod cinstit, nu ca să placă oamenilor, ci va lucra din inimă din pricina lui Dumnezeu. El va depune tot efortul, ca să slujească cu credincioșie și de bună voie, „ca Domnului, și nu ca oamenilor”. El își va face lucrarea – oricât de grea ar fi ea – din pricina Domnului Isus Hristos, îndreptându-și ochii spre El și nu spre oameni. Aceasta este ceea ce face ca lucrarea slujitorului să aibă valoare mare în ochii lui Dumnezeu, cu toate că în ochii oamenilor ar putea să fie puțin prețuit.

Răsplata Domnului

Versetul 8

Efeseni 6.8: ... știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob fie liber.

Fiecare, care face cu credincioșie lucrarea, pe care i-a dat-o Domnul, va fi răsplătit de Domnul Însuși. Aceasta este indiferent dacă superiorul lui pământesc îl laudă sau nu pentru lucrarea făcută cu devotare și loialitate. Și cu privire la această temă este valabil Cuvântul din Galateni 6.7: „Nu vă amăgiți: ‚Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!’; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.” Oricât de joasă ar fi poziția ta în această lume, fii sigur, că credincioșia va primi răsplata ei dreaptă în lumea aceasta și în lumea viitoare. Unii oameni ai lumii acesteia sunt bogați, alții săraci. Unii sunt stăpâni, alții sunt robi, unii sunt conducători, alții sunt subordonați. Unii sunt loiali, alții nu sunt loiali. Însă toate aceste diferențe vor fi odată fără importanță, când fiecare dintre noi va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu despre viața pe care el a trăit-o în lumea aceasta. Numai ceea ce a fost făcut din inimă, ca pentru Domnul, va fi răsplătit. Mulți credincioși loiali, care în lumea aceasta au fost săraci și necunoscuți, vor auzi atunci aceste cuvinte fericite ale Domnului lor: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău” (Matei 25.23).

Să ne îndemnăm unii pe alții să mergem cu credincioșie puținii pași, pe care-i mai avem de făcut, știind „că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul”. Îți desconsideră șeful credincioșia? Fii sigur, că Dumnezeu nu uită credincioșia ta și nici nu o subapreciază, ci El o va răsplăti. Se comportă superiorul tău cu brutalitate și nedreptate față de tine? Fă-ți slujba cu loialitate, așa cum a făcut odinioară Iosif (Geneza 39) și încrede-te în Domnul, că El îți va da plata care ți se cuvine. „Încredințează Domnului calea ta și încrede-te în El: și El va lucra; și va face să iasă dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca ziua la amiază. Rămâi liniștit în Domnul și așteaptă-L cu răbdare. Nu te mânia din cauza celui care prosperă în calea lui, din cauza omului care-și împlinește intențiile rele.” (Psalmul 37.5-7).

Domnul domnilor

Versetul 9

Efeseni 6.9: Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei, renunțând la amenințare, știind că Stăpânul lor și al vostru este în ceruri; și la El nu este primire după înfățișare.

Apostolul Pavel încheie această secțiune deosebită, care se ocupă cu relațiile și obligațiile reciproce în familia creștină, atenționând pe stăpâni. Vedem că el se adresează nu numai la o grupă deosebită, ci la fiecare grupă din familia creștină. „Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei”. Domnul Isus este Domnul domnilor și totodată și al robilor. Așa după cum El ia partea robilor și le va da răsplata cuvenită lor, tot așa El se preocupă și cu stăpânii, și El le va da ori răsplată ori pedeapsă. Domnul stă atât peste cei supuși cât și peste stăpânii lor. De aceea nu este drept ca stăpânii credincioși să amenințe pe subordonații lor sau să le promită lucruri, pe care ei nu li le vor da. Toate acestea rezultă din cuvintele apostolului adresate stăpânilor: „faceți la fel față de ei”. Aceasta înseamnă, faceți-le acele lucruri, pe care voi înșivă le așteptați de la robii voștri și tratați-i ca „robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor, știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob fie liber” (Efeseni 6. 6-8). În aceeași măsură cu care se așteaptă loialitate și sinceritate de la slujitori, ele se așteaptă și de la stăpâni. Și așa cum robul ar trebui să slujească cu loialitate, având înaintea ochilor binele stăpânului său, tot așa și stăpânul ar trebui să aibă înaintea ochilor săi binele subalternului său. El nu trebuie să-l trateze cu asprime și nici să nu-l amenințe, ci să fie prietenos față de el.

Lipsa de prietenie și cruzimea sunt caracteristicile păcătosului, care nu a cunoscut nici dragostea lui Dumnezeu și nici îndurarea Sa. „Un om drept se îngrijește de viața animalului său, dar, în lăuntrul lor, cei răi sunt nemiloși” (Proverbe 12.10). Deci dacă cel drept se interesează de viața animalului său, cu cât mai mult ar trebui el să aibă îndurare față de ființa omenească, semenul lui, și să fie îngrijorat de binele ei, chiar dacă este vorba de robul lui. Este datoria stăpânilor să aibă compasiune cu aceia care le slujesc; nicidecum ei nu au voie să-i jefuiască de salariul lor sau de drepturile lor. Ei nu trebuie să ceară de la ei mai mult decât ei pot face. Ei trebuie să îngrijească atât de sănătatea lor cât și de binele lor spiritual.

Cât de serioasă este atenționarea, pe care Iacov o adresează stăpânilor: „Veniți acum, bogaților, plângeți, tânguți-vă de nenorocirile voastre care vin peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre au fost mâncate de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, iar rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră și are să vă mănânce carnea ca un foc. V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată, plata lucrătorilor care au secerat ogoarele voastre, care este oprită de voi pe nedrept, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.” (Iacov 5.1-4). „Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați. Iată, Judecătorul stă înaintea ușii.” (Iacov 5.9). Așa cum un stăpân își cheamă robii, ca să ceară socoteală de la ei, tot așa și noi și toți oamenii, indiferent de starea socială, vom trebui să dăm socoteală înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Domnul Isus va judeca pe stăpânii aspri și nedrepti, tot așa cum va judeca pe robii neloiali, căci „la El nu este primire după înfățișare”.

Este frumos să vedem, cum începe această scrisoare să ne arate poziția noastră cerească ca mădulare ale trupului lui Hristos Cel înviat, care este glorificat la dreapta Tatălui în cer; cum Tatăl ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos; și apoi să găsim, că între mădulele singurului trup sunt din aceia care sunt săraci și în poziția de sclavi, unii dintre ei fiind supuși la tratamente nedrepte și aspre. Dar mulțumiri fie aduse Dumnezeului și Tatăl nostru și Domnului Isus Hristos pentru harul care i-a ridicat pe ei și ne-a ridicat și pe noi și ne-a pus să ședem în locurile cerești în Hristos Isus! Mulțumiri fie aduse Lui și pentru speranța care stă înaintea noastră!

Slujitorul creștin va fi la Hristos și în glorie va fi ca El, el va fi unul din aceia care vor cânta cântarea cea nouă în cer: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecețile, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!” (Apocalipsa 5.9,10). Să ne ocupăm cu credincioșie locul nostru înaintea Domnului, pe care El ne-a adus, așteptând clipa fericită a revenirii Domnului nostru, care va pune capăt pelerinajului nostru aici pe pământ și ne va lua la Sine în glorie.

ARMURA SPIRITUALĂ (capitolul 6.10-24)

Tari în Domnul

Versetul 10

Efeseni 6.10: Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui.

Am ajuns la ultima parte a acestei scrisori, care se preocupă în mod deosebit cu lupta spirituală, pe care o avem de luptat cu forțele spirituale ale întinericului din locurile cerești, pentru ca să nu fim jefuiți de bucuria binecuvântărilor noastre spirituale în Hristos. Deja din vechime Dumnezeu a dat poporului Său pământesc țara făgăduită, o țară în care curgea lapte și miere; ei la rândul lor trebuiau să învingă pe dușmanii lor feroce, ca să ia practic în posesiune țara și să se bucure de roadele ei. Tot așa este și astăzi cu credincioșii adevărați. Și ei trebuie să lupte împotriva puterilor întinericului și să le învingă, pentru a se bucura practic de toate binecuvântările lor spirituale.

Mulți credincioși gândesc în mod greșit, că țara Canaan simbolizează cerul, în care intră credinciosul după ce moare, și că Iordanul este un simbol al morții fizice. Dacă cu rugăciune medităm la această temă, atunci vom ajunge la rezultatul contrar. Atunci când poporul Israel a intrat în țara Canaan, pentru ei a început o luptă permanentă cu dușmanii lor, care li se opuneau în luarea în posesiune a țării și încercau cu toate forțele să-i împiedice să savureze binecuvântările țării. Când noi vom părăsi acest pământ, ca să fim la Hristos, vor mai fi atunci dușmani sau lupte? Cu siguranță nu. Canaanul este deci un prototip al binecuvântărilor noastre spirituale, cu care noi am fost binecuvântați în Hristos Cel înviat, în timp ce noi suntem aici pe pământ. Ca să savurăm aceste binecuvântări, trebuie să învingem pe dușmanii noștri spirituali, pe diavolul și îngerii lui, care ni se împotrivesc permanent și caută să ne împiedice să savurăm aceste binecuvântări.

„Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în puterea tăriei Lui.” Ce încurajatoare sunt aceste cuvinte pentru noi credincioșii! În noi înșine suntem slabi și dușmanii noștri sunt mult mai tari decât noi, dar toată îndestularea noastră este în Domnul și în puterea tăriei Lui. De aceea să fim cu adevărat și din inimă convinși, că noi, ca și mai înainte, nu suntem nimic în noi înșine și nu putem învinge pe dușmanii noștri prin propria putere, chiar și atunci când de mulți ani umblăm cu Domnul Isus și am făcut experiențe minunate cu El. Fie ca noi toți să ne sprijinim pe Domnul și să ne încredem în puterea tăriei Lui. Am văzut la studiul Efeseni 1.19,20 că mărimea copleșitoare a puterii lui Dumnezeu față de noi, credincioșii, corespunde puterii tăriei Lui, cu care El a lucrat în Hristos, prin aceea că L-a înviat dintre cei morți. Deci noi avem aceiași putere la dispoziție care a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezat la dreapta Tatălui Său în locurile cerești.

Noi suntem în noi înșine tot așa de slabi ca și „șoarecii de munte, care nu sunt un popor puternic, dar își așază locuința în stâncă” (Proverbe 30.26). Oricât de uriașă ar fi puterea dușmanilor noștri spirituali, puterea noastră se bazează pe „Stânca”, Stânca veșnicilor. Pentru ca să putem fi tari în Domnul și în puterea tăriei Lui, ar trebui să ne folosim de orice mijloc al harului Său, ar trebui să ne rugăm mult, să citim Cuvântul lui Dumnezeu și să medităm permanent asupra lui, și ar trebui să căutăm părțasia cu alți credincioși temători de Dumnezeu.

Versetul 11

Efeseni 6.11: Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului: ...

Duhul Sfânt ne conduce de la domeniul plăcut al casei creștine, studiat până acum, la o cu totul altă temă, și anume la lupta spirituală împotriva diavolului și a îngerilor lui. De aceea apostolul ne atenționează cu toată severitatea, ca să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu. Vom găsi fiecare parte a acestei armuri amintită deosebit în versetele următoare. În Efeseni 4.24 am fost îndemnați să ne îmbrăcăm cu ceea ce ni se cuvine ca sfinți, dar aici ni se spune, ca să îmbrăcăm ce ni se cuvine ca războinici ai Domnului Isus. Noi trebuie să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu, armură pe care Dumnezeu Însuși a pregătit-o, „pentru că armele luptei noastre nu sunt firești, ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor” (2 Corinteni 10.4). Numai cu toată armura lui Dumnezeu vom putea să rezistăm împotriva uneltirilor diavolului. Dumnezeu așteaptă de la fiecare credincios, ca el să se împotrivescă uneltirilor diavolului.

Observă că Duhul Sfânt vorbește aici de împotrivire față de *uneltirile* diavolului și nu față de *puterea* diavolului. Domnul Isus a triumfat la cruce atât asupra puterii cât și asupra uneltirii diavolului, „ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2.14b). De aceea noi avem voie și trebuie să-l privim ca pe un dușman înfrânt. Și apostolul Iacov amintește de această realitate minunată, când spune: „împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7). Însă de ceea ce noi trebuie să ne temem, sunt uneltirile diavolului. Deci noi avem a face cu un dușman viclean și înșelător. „Și nu este de mirare, pentru că însuși Satan se preface în înger al luminii” (2 Corinteni 11.14). Satan este împotrivorul lui Dumnezeu și al lui Hristos, și de aceea și al credincioșilor, care sunt încercați

prin vicleniile și înșelătoriile lui. Diavolul are aproape 6.000 de ani de experiență în practicarea lucrărilor lui viclene. El a venit mai întâi la Eva în chip de șarpe, care era mai viclean decât toate animalele câmpului, pe care le-a creat Domnul. Și chiar și astăzi el este „șarpele cel vechi”. Dar mulțumire și laudă fie lui Dumnezeu, care ne conduce în triumful lui Hristos! De aceea să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu, ca să putem rezista împotriva vicleniilor diavolului.

Dușmanii noștri

Versetul 12

Efeseni 6.12: ... pentru că lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești.

Războaiele, care se dezlănțuie aici pe pământ între oameni, sunt fără îndoială îngrozitoare. Aici însă citim că lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui, nu este o luptă între om și om; este mai degrabă o luptă spirituală împotriva puterilor invizibile ale întunericului, împotriva diavolului și a îngerilor lui. Este o luptă împotriva celui mai adânc întuneric, și pentru noi este imposibil să biruim acești dușmani, fără să fi îmbrăcat toată armura lui Dumnezeu. Dușmanul nostru spiritual, cu care avem a face, este permanent activ și depune eforturi să ne împiedice să glorificăm pe Dumnezeu în viața noastră și să ne bucurăm de binecuvântările noastre spirituale din locurile cerești. Această dușmănie permanentă a diavolului împotriva noastră a credincioșilor este mult mai periculoasă și mai înverșunată decât o luptă împotriva cărnii și sângelui. Cât de felurite sunt pericolele pentru viața spirituală a aceluia care este în neștiință cu privire la aceste lucruri.

În prima epistolă a lui Petru, unde credincioșii sunt văzuți ca „străini și fără drept de cetățenie” (1 Petru 2.11), apostolul ne îndeamnă, „fiți treji; vegheați! Pentru că vrăjmașul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5.8). Dar aici în scrisoarea către Efeseni ni se arată, că dușmanii noștri sunt în locurile cerești, acolo unde credincioșii sunt binecuvântați cu orice fel de binecuvântare spirituală (Efeseni 1.3). Hristos a fost glorificat și înălțat la dreapta Tatălui Său „în locurile cerești” (Efeseni 1.20); și credinciosului i s-a dat să șadă împreună „în locurile cerești în Hristos Isus” (Efeseni 2.6), „pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscută acum, prin Adunare, stăpânilor și autorităților din locurile cerești” (Efeseni 3.10). Deci lupta spirituală este împotriva „căpeteniei autorității văzduhului” și împotriva domniilor invizibile ale văzduhului (Efeseni 2.2).

Mulțumiri fie aduse însă lui Dumnezeu pentru grija spirituală bogată din partea Lui față de noi, cei care în noi înșine suntem incapabili să ne împotrivim acelor puteri spirituale! Însă toată îndestularea noastră este în Domnul nostru Isus Hristos și în puterea tăriei Lui, prin care noi suntem „mai mult decât biruitori”.

A se împotrivi și a sta

Versetul 13

Efeseni 6.13: Pentru aceasta, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și, după ce veți fi învins toate, să stați în picioare.

Deoarece toți vrăjmașii împărăției întinericului stau în ordine de bătaie împotriva noastră, apostolul reia îndemnul „luați toată armura lui Dumnezeu”, fără de care noi nu putem face nimic, și pe care noi nu o vom putea înlocui prin puteri naturale sau prin înțelepciune. Fiecare credincios adevărat este răspunzător, ca să îmbrace toată această armură a lui Dumnezeu și s-o poarte permanent.

Ar putea să fie de folos să amintim aici, că este o diferență mare între îmbrăcarea de către noi a armurii lui Dumnezeu și îmbrăcarea hainei, pe care Dumnezeu în harul Său bogat a pregătit-o. Fiecare din noi, care și-a pus încrederea în Domnul Isus și în eficacitatea lucrării Sale de ispășire de la cruce, a fost îmbrăcat cu haina dreptății (neprihănirii) lui Hristos – da, el este „dreptatea lui Dumnezeu în El (în Hristos)”. Dumnezeu i-a dat „haina cea mai bună” (Luca 15.22). Aceasta este poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu. Această haină nu o îmbrăcăm noi înșine, ci Dumnezeu ne îmbracă cu ea.

Dar când însă este vorba de luptă, atunci noi înșine suntem responsabili, ca să îmbrăcăm fiecare armă a armurii lui Dumnezeu. Fie ca fiecare credincios adevărat să acorde atenție cuvintelor apostolului Pavel „luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea”. Această luptă spirituală nu este temporală, ci este o chestiune permanentă, atâta timp cât noi vom fi aici în lumea aceasta; căci diavolul este căpetenia lumii acesteia. Deci acest timp este numit „ziua cea rea”. În capitolul 5 apostolul îi îndeamnă pe credincioși să umble cu grijă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând timpul, „pentru că zilele sunt rele”. Aici însă avem o atenționare mult mai serioasă, căci noi înșine trebuie să luăm toată armura lui Dumnezeu, pentru ca să ne putem împotrivi în ziua cea rea.

În viața unui credincios sunt timpuri deosebite, în care el are parte de toată greutatea luptei spirituale și de dușmănia înverșunată a împotrivorului sub diferite forme. Există apoi pericolul mare, că noi nu totdeauna veghem, că nu purtăm toată armura. De aceea să fim convinși, că este obligația noastră serioasă, să fim gata și vigilenți, atunci când ne întâmpină împrejurări deosebite, rele. Aceasta însă nu înseamnă, că noi, atunci când vine peste noi o astfel de zi rea, trebuie să ne îmbrăcăm repede toată armura lui Dumnezeu; dimpotrivă, noi trebuie s-o purtăm permanent, pentru ca dușmanul să nu ne surprindă și să nu poată să ne găsească neprotejați.

Observă ce se spune mai departe: „... și, după ce veți fi învins toate, să stați în picioare”. Chiar și după fiecare bătălie câștigată noi trebuie să continuăm să purtăm toată armura lui Dumnezeu, pentru ca noi să fim înarmați pentru fiecare atac prin surprindere următor din partea dușmanului. Dacă am câștigat o luptă spirituală, atunci suntem înclinați să ne încredem în noi înșine și să ne bazăm pe propria putere; aceasta însă ar fi fatal pentru viața noastră spirituală. Să nu uităm niciodată, că victoriile noastre spirituale nu înseamnă, că lupta noastră s-a terminat. Este mai degrabă o luptă permanentă, care durează atâta timp cât vom fi în lumea aceasta. Dar Dumnezeu să fie preamărit, că peste foarte puțină vreme Domnul Isus va

veni din cer ca să ne ducă în gloria casei Tatălui, unde nu va mai fi nici o luptă, unde totul va fi numai adorare și glorie, unde noi în loc de armură vom purta cununi, unde în loc de luptă vom găsi o odihnă veșnică!

Prima armă din armura lui Dumnezeu: adevărul și dreptatea

Versetul 14

Efeseni 6.14: Stați deci tari, având mijlocul încins cu adevărul, fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății, ...

În versetele următoare apostolul îndreaptă atenția spre fiecare armă a armurii și începe mai întâi cu centura adevărului. Prin adevăr se înțelege Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Ioan 17.17). Luptătorul creștin nu poate sta fără să se clatine, dacă el nu este încins cu Cuvântul lui Dumnezeu. În mod deosebit în zilele noastre este important să înțelegem aceasta, căci sunt mulți credincioși care preferă citirea cărților lumești mai mult decât preocuparea cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ce pagubă și ce îngrozitor este totodată când credincioșii în loc să mediteze la Cuvântul lui Dumnezeu se preocupă cu ceea ce le aduce televizorul în casă. Acesta este motivul pentru care ei sunt slabi, fără putere și apatici, din ce cauză ei suferă înfrângere după înfrângere. Apostolul Petru ne îndeamnă să încingem coapsele minții noastre (1 Petru 1.13). Aceasta înseamnă că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să stăpânească duhul și mintea creștinului, și astfel el să rămână păzit de gânduri păcătoase și de învățături greșite, care ar dăuna bunăstarea lui spirituală.

Așa după cum centura oferă corpului omenesc putere, tărie și stabilitate, tot așa preocuparea cu Cuvântul lui Dumnezeu dă putere și energie pentru omul lăuntric. Fie ca noi toți să fim totdeauna încinși cu centura adevărului divin, „ca să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățatură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rățăcirii; ci ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos” (Efeseni 4.14-15). Când își desface soldatul centura? Nu este atunci când el doarme? Și este corect când el doarme pe câmpul de luptă? Ce periculos!

Sisera, căpetenia oștirii dușmane, a fost ucis de o femeie, în timp ce el dormea (Judecători 4). Preaiubiților, „pentru că voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. Astfel deci să nu dormim, ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji” (1 Tesaloniceni 5.5,6), căci venirea Domnului este aproape. De aceea să luăm seama la cuvintele Domnului nostru preamărit „mijlocul să vă fie încins” (Luca 12.35).

Arma a doua din armură

Versetul 14b

Efeseni 6.14b: ... fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății, ...

Aici nu este vorba de dreptatea lui Dumnezeu, așa cum am fost făcuți în Hristos Isus (2 Corinteni 5.21), ci de dreptatea practică în umblarea noastră, pe care trebuie s-o revelăm tot

timpul, ca să putem rezista în lupta cu diavolul și oștirile lui. Duhul Sfânt ne arată pe baza primei arme a armurii, centura adevărului, că noi trebuie să aplicăm practic Cuvântul lui Dumnezeu la umblarea noastră zilnică; prin platoșa dreptății El ne învață că acest Cuvânt trebuie să influențeze drumul nostru și trebuie să ne conducă la o viață de dreptate practică. Dacă neglijăm să ne punem platoșa dreptății, atunci vom permite dușmanului să aibă acces la inima noastră și la gândurile noastre. Deci credincioșii adevărați, care prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus, au fost îndreptățiți prin har (Romani 3.24), ar trebui acum să ducă o viață de dreptate practică, „nici să nu dați păcatului mădularele voastre, ca unelte ale nedreptății, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, dintre morți; și dați mădularele voastre lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptății” (Romani 6.13).

Arma a treia din armură

Versetul 15

Efeseni 6.15: ... având picioarele încălțate cu râvna (sau: pregătirea) Evangheliei păcii.

Prin „râvna (sau: pregătirea) Evangheliei păcii” înseamnă umblarea practică în concordanță cu Evanghelia lui Dumnezeu, așa cum găsim în Filipeni 1.27: „Umblați într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos”. Nu este suficient să vestim cu gura Evanghelia despre Hristos – să vestim, că ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede și că noi prin ea am obținut pace cu Dumnezeu; toate acestea sunt adevărate și minunate, dar noi ar trebui să dovedim aceasta prin umblarea noastră practică. Ambele aspecte ale vestirii Evangheliei prin cuvânt și prin umblare se recunosc foarte frumos în viața și lucrarea apostolului Pavel. În ceea ce privește viața lui practică, el era o mărturie grăitoare despre puterea Evangheliei; și în ceea ce privește slujirea lui în Evanghelia, el avea dorința fierbinte să ajungă la toți cei ce stăteau departe, „atât greci cât și barbari, cât și înțelepți și nepricepuți” (Romani 1.14).

Iubite cititor, Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos este Evanghelia păcii; ai tu această pace cu Dumnezeu? – Pace, bazată pe moartea Domnului nostru Isus Hristos la cruce și pe învierea Sa dintre morți? Aceasta este temelia sigură a lui Dumnezeu, pe care conștiința neliniștită se poate odihni și sufletul poate găsi adevărata pace cu Dumnezeu. La poporul lui Dumnezeu din vechime în Egipt, sângele mielului de Paști era uns pe stâlpii ușii. Prin aceasta ei au fost cruțați de sabia îngerului nimicitor și prin credință au savurat în interiorul casei pacea desăvârșită. Pe lângă aceasta ei trebuiau să se hrănească din mielul de Paști, „și să-l mâncați așa: cu coapsele încinse, cu sandalele voastre în picioarele voastre și cu toiagul vostru în mâna voastră; și să-l mâncați în grabă” (Exodul 12.11), totodată fiind pregătiți să părăsiți Egiptul și să porniți în călătorie spre țara făgăduinței.

Arma a patra din armură

Versetul 16

Efeseni 6.16: ... peste toate luând scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

Cuvântul „scut” nu se folosește niciunde altundeva în Noul Testament, decât aici. Dimpotrivă, în Vechiul Testament se întâlnește de câteva ori. Prima dată Dumnezeu Însuși folosește cuvântul scut, atunci când El spune lui Avraam după bătălia împotriva lui Chedorlaomer, în Geneza 15.1: „Eu sunt scutul tău, și răsplata ta foarte mare”. A doua oară întâlnim cuvântul „scut” în cântecul pe care Moise, omul lui Dumnezeu, l-a învățat pe poporul său înainte de moartea sa: „Locuința ta este Dumnezeu cel etern. Și dedesubt sunt brațele cele eterne și El va alunga pe vrăjmaș dinaintea ta și va zice: „Nimicește-l”. Ferice de tine, Israel! Cine este ca tine, un popor salvat de Domnul – scutul ajutorului tău și sabia gloriei tale? Și vrăjmașii tăi se vor pleca adânc înaintea ta și vei călca peste înălțimile lor” (Deuteronomul 33.27,29).

Ce făgăduință frumoasă a lui Dumnezeu pentru poporul Său! Dumnezeu Însuși este scutul de protecție înaintea copiilor Săi, ca să oprească toate săgețile arzătoare ale dușmanului. Avem noi însă totdeauna credința și încrederea, de a aștepta totul de la Domnul și să așteptăm numai de la El? „Sufletul nostru așteaptă pe Domnul. El este ajutorul nostru și scutul nostru.” (Psalmul 33.20) „Pentru că Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție” (Psalmul 84.11). „Cât despre Dumnezeu, calea Lui este desăvârșită, Cuvântul Domnului este încercat, El este un scut pentru toți cei care se încred în El” (2 Samuel 22.31). Toate aceste locuri, și multe altele din Cuvântul lui Dumnezeu, ne arată că Dumnezeu Însuși este scut pentru poporul Său. De aceea să ne încredem în El în toate lucrurile și în toate împrejurările vieții noastre să ne sprijinim pe El.

Aceasta este credința prin care noi vom fi în stare să stingem toate săgețile aprinse ale celui rău. Nu este puterea noastră, ci este scutul credinței, care este în stare să stingă săgețile aprinse deja înainte ca ele să ne atingă sau să se apropie. Ah, de am lua totdeauna „scutul credinței”! Atunci am fi mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.

Arma a cincea din armură

Versetul 17a

Efeseni 6.17a: Luați și coiful mântuirii ...

la acest dar, „coiful mântuirii”, din mâna lui Dumnezeu. Capul este locul înțelegerii, al gândurilor și inteligenței. Capul are nevoie de protecția deosebită, căci rănirea acestuia are urmări grave asupra corpului întreg. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că El a pregătit „coiful mântuirii” pentru luptătorul creștin, ca să-l protejeze de atacurile diavolului și ale oștirii lui. Coiful mântuirii este pentru credincios siguranța și certitudinea mântuirii sale pe baza jertfei Domnului nostru Isus Hristos. Mântuirea sau salvarea nu este o închipuire oarecare, ci o realitate definitivă. Omul, care a fost salvat, știe cu certitudine desăvârșită că Dumnezeu a făcut această salvare. S-ar putea ca el să nu fie în stare să răspundă la multele întrebări ale ateștilor și moderniștilor sau ale altora, care neagă inspirația Sfintei Scripturi, dar pentru el nu există nici o putere omenească sau satanică, care ar putea să-i ia siguranța salvării și a iertării păcatelor sale, dacă el ia coiful mântuirii, care protejează capul și duhul lui.

Când Domnul a deschis ochii orbului din naștere, fariseii au încercat prin multele lor întrebări

să-l depărteze de Hristos. Cu toate că el nu a putut să răspundă la toate întrebările lor și tocmai le-a spus „nu știu ...”, lor însă nu le-a reușit să zguduie convingerea lui fermă despre ceea ce el știa: „Eu una știu: că eram orb și acum văd” (Ioan 9.25). Și apostolul Pavel spune, că nici el nu știe totul. „Deoarece cunoaștem în parte și profețim în parte; ... Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin” (1 Corinteni 13.9,12). Dar dușmanii Evangheliei nu sunt în stare să-l zguduie, și astfel citim: „Pentru acest motiv și sufăr acestea, dar nu mă rușinez, pentru că știu în cine am crezut; și sunt convins că El poate să păzească ce l-am încredințat pentru ziua aceea” (2 Timotei 1.12).

Apostolul Pavel a luat coiful mântuirii. Dar care este situația cu tine, dragul meu cititor? Dacă te îndoiești de mântuirea ta, atunci nu vei fi în stare să stai în deplină siguranță înaintea dușmanului. Siguranța mântuirii îndepărtează frica de judecată și te umple cu bucuria Domnului.

Apostolul Pavel amintește acest coif și în prima sa scrisoare către Tesaloniceni, capitolul 5, versetul 8. „Dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcând platoșa credinței și a dragostei și, drept coif, speranța mântuirii”. Mântuirea sau salvarea nu se referă numai la trecut, ci și la prezent și la viitor. Este o salvare de la judecata asupra păcatului și asupra puterii păcatului. Sfânta Scriptură ne învață, că noi am fost mântuiți prin har (Efeseni 2.8) și că noi acum vom fi mântuiți prin viața Sa (Romani 5.10). Ea ne învață de asemenea, că noi vom fi în curând mântuiți, când Domnul Isus va veni din cer, ca să ne ia la Sine în glorie. „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate” (Filipeni 3.20,21).

Credinciosul adevărat se poate deci bucura de o pace desăvârșită, prin aceea că el știe, că Hristos l-a mântuit prin moartea sa la cruce. Prin viața Sa, El îl păstrează și îl păzește, și la venirea Sa îl va glorifica, pentru ca el să fie pentru totdeauna la El, de aceea noi avem încrederea că „Acela care a început în voi o bună lucrare, o v-o duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1.6). Biruința noastră și pacea noastră spirituală în diversele împrejurări ale vieții depind de faptul, dacă noi ne-am luat coiful mântuirii. Coiful este darul lui Dumnezeu, să luăm seama la îndemnul Duhului Sfânt. „Luați (sau: primiți) și coiful mântuirii”.

Arma a șasea din armură

Versetul 17b

Efeseni 6.17b: ... și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, ...

Fiecare din cele cinci arme ale armurii, pe care le-am studiat până acum, este o armă de apărare împotriva șiretlicurilor diavolului. Arma a șasea însă, „sabia Duhului”, nu este o armă de apărare ci de atac, pentru a obține înfrângerea dușmanului. Sabia aici nu este Duhul Sfânt, ci Cuvântul lui Dumnezeu, textual inspirat prin Duhul Sfânt, și care în sine însuși este viu și lucrător. În Evrei 4.12 citim: „Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a

duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii.”

Nici o viclenie a lui Satan, nici o putere a iadului, nici o acțiune rea nu poate să reziste Cuvântului lui Dumnezeu. Când încăruntitul apostol Ioan ca întemnițat pe insula Patmos descrie pe Domnul umblând între cele șapte sfeșnice de aur, el spune despre El: „și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri” (Apocalipsa 1.16). Această sabie biruitoare a Domnului este Cuvântul, față de care este total imposibil să te împotrivești. El spune, și se face. Un singur cuvânt din gura Lui aruncă în țărână pe dușmanii Lui. Deja cu 700 de ani înainte de întruparea Lui El a spus prin Cuvântul profeției: „Și Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită” (Isaia 49.2).

Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, este sabia care nu se tocește și care în orice timp a exercitat o influență puternică. Ce binecuvântare a curs din această carte prețioasă pentru oamenii tuturor timpurilor! Cuvântul lui Dumnezeu a câștigat în fiecare secol nenumărate milioane de oameni și i-a supus influenței sale, și el va continua să facă așa până la sfârșit. El a fost arma robilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament și din Noul Testament, care au obținut victorii minunate și binecuvântate, deoarece ei au iubit Cuvântul lui Dumnezeu. El a avut un loc stabil în inimile și în gândurile lor, ei au fost luptători credincioși ai lui Hristos. Și ei au întâmpinat dușmanul cu aceeași armă pe care a folosit-o și Domnul Isus. Domnul Isus a întâmpinat dușmanul în pustiu cu această armă divină: „Este scris... „; „Din nou este scris... „; „pentru că este scris... „ (Matei 4.4,7,10).

În curând va veni timpul, când Domnul Isus va obține ultima victorie cu ajutorul „sabiei Duhului”: „Și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri, ca să lovească națiunile cu ea; și El le va păstori cu un toiag de fier; și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: „Împărat al împăraților și Domn al domnilor” „ (Apocalipsa 19.15,16).

A șaptea armă din armură

Versetul 18

Efeseni 6.18: ... rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții, ...

Rugăciunea este arma a șaptea a întregii armuri a lui Dumnezeu. Cu toate că fiecare din cele șase arme anterioare din armură își are valoarea și importanța ei, rugăciunea este cea mai importantă dintre toate. Prin rugăciune luptătorul creștin este în contact permanent cu marele Conducător, cu Domnul Isus Hristos. Prin propria noastră putere este imposibil să biruim pe dușman; acesta este motivul pentru care noi avem nevoie să stăruim permanent în rugăciune înaintea Domnului, care este mai tare decât dușmanul, singurul care poate să lupte luptele noastre și să ne dea victoria. „Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16). „Rugându-vă în orice timp cu orice rugăciune și cerere”. Cât de numeroase sunt lucrurile din pricina cărora noi putem striga și trebuie să strigăm către Domnul. Cuvintele „cu orice rugăciune” includ atât rugăciunile personale cât și comune în familie, precum și rugăciunea în cămăruță și

rugăciunea publică.

Să mai observăm, că noi trebuie să ne rugăm „în orice timp”. Domnul a spus ucenicilor o pildă, ca ei „să se roage neîncetat, și să nu obosească” (Luca 18.1). Mulți fac greșeala, că ei se roagă numai atunci când sunt în necaz mare, în încercări și în suferințe; dar noi trebuie să ne rugăm tot timpul, ca să rămânem păziți de pericolele diferite și ispitele mari. Ceea ce noi avem nevoie foarte mare este să fim într-o atitudine permanentă de rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de ea ca și de aerul pe care îl inspirăm. În trupul nostru natural nu putem trăi nici o clipă fără să respirăm, ceea ce are loc total inconștient. Același lucru este valabil și pentru viața noastră spirituală, căci noi nu putem duce o adevărată viață creștină fără rugăciune. Desigur, noi nu putem tot timpul să stăm pe genunchi, dar este privilegiul nostru, ca noi să fim permanent într-o atitudine, în duhul rugăciunii înaintea lui Dumnezeu – să savurăm privilegiul părtășiei netulburate cu Dumnezeul nostru. Rugăciunea ne dă putere din cer, o putere, care este mult mai mare decât toate puterile împotrivorului. Noi auzim pe apostolul Pavel spunând: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5.17). De aceea să căutăm prezența Dumnezeului și Tatălui nostru ca izvor al puterii.

„În Duhul”. Așa după cum Cuvântul lui Dumnezeu este „Sabia Duhului”, tot așa rugăciunile noastre să se nască și să fie călăuzite prin Duhul Sfânt. Rugăciunea „în Duhul” este rugăciunea potrivită cu gândurile și voința Duhului care locuiește în noi. Nimeni nu se poate „ruga în Duhul”, numai dacă este născut prin Duhul Sfânt și în viața sa practică se lasă călăuzit de acesta. Dacă nu ne rugăm în Duhul, există pericolul ca noi să aducem astfel de rugăciuni, despre care apostolul Iacov spune: „Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4.3). „Rugându-vă prin Duhul Sfânt” (Iuda 20) – cât de important este aceasta pentru creșterea noastră spirituală.

„Veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții.” Aceasta are o importanță deosebită, și noi avem nevoie să ni se aducă permanent aminte de aceasta. Căci trândăvia și apatia și somnolența în rugăciune oferă acces dușmanului. Ucenicii dormeau tocmai în timpul când trebuiau să vegheze și să se roage. De aceea Domnul Isus spune: „Așa, n-ați fost în stare un singur ceas să vegheați împreună cu Mine? Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită” (Matei 26.40,41). Cât de numeroase sunt îndemnul din Cuvântul lui Dumnezeu, care scot în evidență importanța și necesitatea vegherii și rugăciunii. Cât de vast este domeniul rugăciunii; căci ea nu se limitează numai la nevoile personale, ci noi trebuie să ne rugăm pentru „toți sfinții”. Fiecare credincios este un mădular al singurului trup, și ei toți sunt în același timp ținta atacurilor dușmanului, „căpetenia autorității văzduhului”. De aceea să ne aducem unii pe alții în rugăciune înaintea tronului de har. Ce slujbă binecuvântată, să intervii ca preot unul pentru altul! Noi ne putem ruga pentru fiecare credincios în parte și ne putem ruga pentru toți credincioșii în comun, ne putem ruga pentru cei care îi cunoaștem și ne putem ruga și pentru cei care nu-i cunoaștem, ne putem ruga pentru sfinții din țara noastră și ne putem ruga pentru sfinții din toată lumea. În măsura în care se lărgeste cercul acelor pentru care ne rugăm, în aceeași măsură crește și bucuria noastră în Domnul, înaintea căruia noi ne revărsăm inimile, nu numai pentru noi înșine, ci „pentru toți sfinții”.

Rugăciuni de mijlocire

Versetetele 19,20

Efeseni 6.19,20: ... și pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, pentru care sunt un ambasador în lanțuri, ca să vorbesc cu îndrăzneală în ea, așa cum trebuie să vorbesc.

Aici ne este prezentată importanța rugăciunii pentru alții. Apostolul voia nu numai ca credincioșii din Efes să se roage pentru toți sfinții, ci el dorea, ca ei să se roage și pentru el. Apostolul însuși se ruga pentru toți sfinții pentru fiecare în parte, cât și pentru Adunări, pentru aceia pe care îi cunoștea și printre care a lucrat și pentru acei sfinți pe care el personal niciodată nu i-a văzut. Pe parcursul studiului nostru am găsit că el s-a rugat de două ori pentru credincioșii din Efes (Efeseni 1; 3), și ambele rugăciuni au aceeași valoare. Și cu toate acestea apostolul simțea cât de necesare erau rugăciunile acelor sfinți pentru el.

În mod deosebit sunt vestitorii Evangheliei aceia care mai mult decât alții știu să prețuiască valoarea și binecuvântarea rugăciunii sfinților. Veșnicia va revela odată rezultatele binecuvântate ale rugăciunilor sfinților unii pentru alții și pentru slujitorii Evangheliei. Scriitorul acestor rânduri datorează mult rugăciunilor sfinților pentru el. Cât de des a trebuit el să treacă prin boli grele, dar Domnul S-a îndurat de el și a dat răspuns la implorările și rugăciunile de mijlocire ale credincioșilor din multe localități; el nu va uita niciodată ajutorul divin, de care a avut parte ca răspuns la rugăciunile sfinților pentru slujba lui mică. Așa i-a spus odată un frate dintr-o țară de peste ocean, că el, din momentul când l-a cunoscut – și aceasta era cu 15 ani în urmă – nu a uitat în nici o zi să se roage pentru el. Un altul i-a spus: „Din momentul când ne-am întâlnit spun în fiecare zi Domnului, Doamne, te rog, păzește și păstrează acel vas slab, și dăruiește ca acest frate să poată face lucrarea pe care i-ai dat-o s-o facă.” Acela, care se roagă pentru robul Domnului, este privit ca împreună-lucrător cu el, și el va avea parte la plata care va fi dată acestuia la scaunul de judecată al lui Hristos.

Facă Dumnezeu, ca noi să ne rugăm fără încetare pentru toți lucrătorii din via Domnului. Apostolul Pavel nu a rugat pe credincioși să se roage pentru el, ca el să fie eliberat din închisoarea din Roma și să fie eliberat de lanțurile lui, ci mult mai mult ca să i se dea cuvânt la deschiderea gurii lui; căci aceasta este ceva de care fiecare slujitor al Evangheliei are nevoie. Evanghelia este darul lui Dumnezeu făcut oamenilor. Este datoria fiecărui slujitor al Evangheliei să facă cunoscut taina Evangheliei. Pentru aceasta nu sunt necesare cuvinte ale înțelepciunii omenești, ci se spune „așa cum trebuie să vorbesc”.

Prin expresia „taina Evangheliei” nu se înțelege ceva tainic; ea conține mai degrabă hotărârile harului bogat al lui Dumnezeu, care au fost ascunse înainte de veșnicii, dar pe care Dumnezeu le-a revelat acum în Fiul Său preaiubit, în Domnul nostru Isus Hristos.

„Pentru care sunt un ambasador în lanțuri”. Cu toate că apostolul Pavel era un întemnițat într-o temniță romană și era legat în lanțuri, totuși el se considera un ambasador (sau:trimis) în ceea ce privește Evanghelia. El nu privea lanțurile lui din punctul de vedere omenească, el nu se privea ca un întemnițat al imperiului roman, ci el privea toate din punctul de vedere divin, și de două ori în această scrisoare ne amintește că el este un „întemnițat al lui Hristos Isus” (Efeseni 3.1), „întemnițat în Domnul” (Efeseni 4.1). Trimișii pământești reprezintă țara lor, și

se laudă cu titlurile lor, cu decorațiile și medaliile lor, pe care le poartă pe căile lor; dar medaliile și decorațiile, pe care le poartă apostolul Pavel, sunt de natură cerească – sunt lanțurile sale, cu care este legat. Cineva a remarcat cândva corect: „Dumnezeu nu ia seama la ceea ce noi am primit ca onoare pământească și decorații pământești, ci dacă noi purtăm în trupul nostru semnele suferințelor din pricina Domnului Isus.”

Credincioșie

Versetele 21,22

Efeseni 6.21,22: Iar ca să știți și voi cele despre mine, ce fac, toate vi le face cunoscut Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoașteți cele despre noi și să vă mângâie inimile.

Apostolul Pavel mărturisește două lucruri trupești despre Tihic; el îl numește „frate preaiubit” și „slujitor credincios în Domnul”. În scrisoarea către Coloseni, unde apostolul numește aceleași lucruri despre Tihic, el mai adaugă „împreună-rob în Domnul” (Coloseni 4.7). Cât de mult ar fi glorificat Domnul, dacă aceste virtuți binecuvântate s-ar vedea totdeauna în toți credincioșii, în mod deosebit însă în robii Domnului! Este nevoie de harul deosebit și de înțelepciunea lui Dumnezeu, ca aceste două virtuți să fie practicate împreună – în dragoste față de sfinți și în credincioșie în slujba față de Domnul. Există pericolul pentru slujitor, ca din pricina păstrării dragostei frățești în anumite ocazii să poată greși în slujirea cu credincioșie a Domnului, prin aceea că se abate de la adevăr, în loc să-l păstreze în dragoste.

Apostolul știa cât de mult își doreau credincioșii din Efes să primească știri noi despre el și să cunoască împrejurările în care se afla el. De aceea el a trimis pe Tihic la ei, care era și aducătorul acestei scrisori. Apostolul dorea ca prin aceasta inimile lor să fie mângâiate. Tihic a dat cu credincioșie această scrisoare sfinților din Efes, însă nu numai lor, ci și nouă și Adunării lui Hristos din toate timpurile. Astfel slujba lui Tihic a fost de fapt o confirmare că el era „preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul”.

Binecuvântare

Versetul 23

Efeseni 6.23: Pace fraților și dragoste cu credință, de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Isus Hristos.

Este demn de luat seama, că la sfârșitul acestei scrisori apostolul nu transmite nici un salut credincioșilor, așa cum obișnuiește în celelalte scrisori. Motivul pentru aceasta poate consta în aceea că el se adresează sfinților care în această scrisoare sunt văzuți ca fiind „un trup”. Totodată prin aceasta Duhul Sfânt exprimă, că această scrisoare trebuie să fie citită nu numai în Efes, ci și în celelalte locuri.

„Pace fraților”; această pace este privilegiul tuturor credincioșilor, care s-au dat pe ei înșiși și toate împrejurările vieții lor în mâinile Tatălui ceresc. Cât de prețioasă este și dragostea față

de toți sfinții, cărora le-a fost dăruită credința de Dumnezeu Tatăl și de Domnul Isus Hristos. Aceasta este, ceea ce și noi ar trebui să dorim totdeauna pentru toți sfinții.

Versetul 24

Efeseni 6.24: Harul fie cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție!

Apostolul Pavel încheie această scrisoare, care este așa de bogată în adevăruri divine fundamentale, cu acest salut plăcut: „Harul fie cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos”. Har minunat, care ne-a salvat și ne-a învățat iubirea în această lume rea a păcatului! Ah, har minunat, „în care noi stăm”, de care nici o putere nu ne poate despărți, și prin care va veni Domnul nostru Isus Hristos, ca să ne ia acasă! La acest salut: „Harul fie cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos”, el adaugă cuvintele de cercetare: „în curăție”. Această parte binecuvântată, să te poți bucura de acest har în legătură cu toate binecuvântările spirituale din locurile cerești în Hristos Isus, este dată numai credincioșilor care dovedesc dragostea lor față de Domnul Isus prin aceea, că își trăiesc viața în sfințenie practică și în curăție și în evlavie.

În încheiere scriitorului acestor rânduri nu-i mai rămâne nimic altceva de făcut decât să-și reverse inima în laudă și adorare înaintea Domnului, care i-a ajutat să scrie acest studiu simplu, pe care el îl încredințează acum mâinilor Celui Atotputernic și Îl roagă să-l folosească pentru glorificarea Numelui Său binecuvântat și demn de adorare și atât spre binecuvântarea cât și spre zidirea scriitorului și a tuturor cititorilor lui scumpi.

Tradus de la: [Der Epheserbrief \(6\)](#)

Traducere: Ion Simionescu